

sygn. akt III Ko 1/09/0

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2011 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Maciej Skórniak (spr.)

Protokolant: Agnieszka Kuriata

przy udziale Bogdana Myrny prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

po rozpoznaniu na posiedzeniu sprawy **E. G., M. S., T. M., B. S.**

w sprawie o zadośćuczynienie i odszkodowanie

z urzędu

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 17 § 1 pkt. 7 kpk

p o s t a n o w i ł

I. umorzyć postępowanie o zadośćuczynienie i odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania kary wobec A. S.;

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 grudnia 2008 roku E. G. złożyła żądanie zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienie na jej rzecz oraz na rzecz innych uprawnionych: M. S., T. M., B. S. z tytułu zadośćuczynienie i odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z wykonania kary 7 miesięcy pozbawienia wolności wobec A. S.. M. S., T. M. i B. S. na posiedzeniu potwierdzili zgłoszony wniosek.

A. S. została skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 19 października 1982 roku, w sprawie sygn. akt III K 145/82, za czyn z art. 234 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 10 § 2 kk, na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Karę odbywał w okresie od 31 sierpnia 1982 roku do 25 marca 2003 roku w Zakładzie Karnym we W.. Został zwolniony na mocy amnestii.

Wyrokiem Sądu Najwyższego Izba Karna w Warszawie z dnia 30 maja 1995 roku, w sprawie III KRN 33/95, zmieniono wskazany wyrok Sądu Okręgowego i uniewinniono A. S..

W piśmie z dnia 31 sierpnia 1995 roku, A. S. złożyła wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu odbycia kary pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 lutego 1997 roku, w sprawie sygn. akt III Ko 500/95, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz A. S. kwotę 7.366,00 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę jaką poniosła w skutek odbycia w części kary orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego z dnia 19 października 1982 roku, w sprawie sygn. akt III K 145/82. Orzeczenie to jest prawomocne i zostało wykonane.

Żądanie E. G. i innych wnioskodawców nie może zostać uwzględnione, a postępowanie w sprawie musi podlegać umorzeniu.

Będące przedmiotem niniejszego postępowania żądanie oparte jest na tych samych przesłankach tj. odnosi się do tego samego okresu pozbawienia wolności, tej samej osoby. Fakt, ten potwierdziła w treści wniosku E. G.. Podstawą tego żądania jest twierdzenie wnioskodawców, że należne uprawione odszkodowanie winno być wyższe, a poprzednie orzeczenie w tym przedmiocie bezpodstawnie je zaniżyło.

Przewidziane w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami), prawo do wystąpienia z roszczeniem wobec Skarbu Państwa mają osoby: małżonek, dzieci i rodzice, nie obok samej osoby represjonowanej, ale zamiast niej, w przypadku jej śmierci. Stąd wnioskodawcy mogliby wystąpić z roszczeniem tylko w takim przypadku, w jakim roszczenie to przysługiwało samemu uprawnionemu przed jego śmiercią. A. S. wystąpiła z żądaniem za życia i stosowną kwotę, określoną w orzeczeniu Sądu, otrzymała. Stąd przewidziane w ustawie z dnia 23 lutego 1991 roku uprawnienie zostało już zrealizowane.

W tych okolicznościach należy przyjmować, że o zdarzeniu prawomocnie orzeczono na rzecz uprawnionej A. S., a dalsze orzekanie w tym przedmiocie nie jest dopuszczalne również w odniesieniu do jej krewnych lub spadkobierców.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.